PETŐFI — KANADÁBAN

IRTA: MÁLHÁS PÉTER, Klinaklini, B.C.

A "Kanadai Magyar Ujság" eredeti tárcája

Ki ne ismerné azt a festményt, mely a nép között ábrázolja a szabadság, egyenlőség, testvériség lángoló lelkü hirdetőjét? Sokan látták bizonyára azt a képet, mely egy falusi korcsmában mutatja Petőfit, amint egyik versének felolvasásával lelkesiti a köréje gyült egyszerü embereket. Ott, a rovásokkal telt lécekkel elkeritett csaplár-sarok mellett, hosszu lócákon szó nélkül lesi a falu népe Petőfi mindenegyes szavát. Többen még fel is ágaskodnak, hogy láthassák a nagy költő alakját, amint kézmozdulatokkal kiséri előadását: "Egy gondolat bánt engemet ..."

•

De hiszen azért volt próféta Petőfi, hogy megjósolja a maga és nemzete tragédiáját. Ott veszett el a harc mezején, ott omlott ki ifjui vére szivéből, fujó kozák paripák száguldottak keresztül testén és otthagyták Segesvárnál összetiporva. Nemcsak ő járt igy, hanem azok is, akik hallgatták, csodálták és követték. Azok, akik a kocsmában, a piactéren, sőt a budapesti Nemzeti Muzeum lépcsőjén az ő ajkáról hallhatták: "Talpra magyar, hi a haza!" Ezek mind, mind ott vesztek el a harc mezején, Petőfivel együtt, a magyar szabadság érdekében.

És mégsem vesztek el ők, nevüket, hirüket, alakjukat és főleg tetteiket még a mai napig is a szive rejtekén őrizte meg öreg és fiatal egyaránt, akinek köze van a Kárpátok övezte szülőházához. Annyira nem haltak meg, hogy messze Szibériában, a szabadságharc után odavonszolt hadifoglyok között itt is, ott is feltünt Petőfi lelkesitő alakja. Mi több, igy tavasz közeledtekor ahány magyar ház, ahány magyar otthon, ahány magyar zug van ezen az odvas földtekén — ott feléledtek hosszu téli álmaikból a magyar szabadsághősök. Különösen Petőfi. Hiába, ő a nép költője. Azé a népé, melyből származott. Azé a népé, melyért küzdött és melynek felszabaditásáért az életét adta.

•

Karakán Gergely nem mai legény. Jó néhány esztendőt végigcsinált már ebben az életben. Gyergyó vidéki. Nem éppen beszédes, de ha arra kerül a sor, hát ki tudja vágni a huszonegyet. Munkában kivált. Abból a fajtából való ő, mely nem sokat teketóriázik, ha valamit tenni kell: erdélyi, szóval góbé. Nem mondhatni, hogy éppen lófő székely volna, mert hiszen a dédapja nem állitott lovas ármádiát, amiért ez a megtisztelő cim járt. Szegény ember ő, mert hiszen az volt az egész családja, mióta a Gyergyóalján történelmet irnak.

Mégis, mindeddig az volt a mondása, hogy csak az ördög szegény, mert annak nincsen lelke. A székely nem szegény, főleg ha nem sorvasztja valami testi nyavalya. Mert hogy lelke van-é? ... Ezt az egyet még nem merte vitatni ember gyereke. Erre még az oláh sem vetemednék, már ha kedves a bocskoros élete. Ragaszkodik is ehhez Karakán. Máskülönben nehezen birta volna ki az elmult hét sovány kanadai esztendőt. Mert hogy az volt. Nagyonis hitvány. Az uzsorás odahaza már mindenéből kifosztotta a kis családot pedig eleinte küldözgetett haza pénzt, ha tudott. De ugyan ki bir lépést tartani — kereset nélkül! — a felszaporodott kamatos kamattal, mely elvitt mindent, aminek alapjait még a nagyapja rakta le.

Igen, a nagyapja. Ő is látta Petőfit. Még hallotta is. Amint azzal a kis toprongyos lengyel tábornokkal ott sürgölődött a segesvári csatában. Mindketten ott lelkesitették az első sorokban a fiatal székely legényeket, köztük Karakánt. De hiába. Gábor Áron harangból öntötte ágyui hiába okádták a láncos golyóbisokat a székelyek ősi földjére betörő oroszokkal szemben. Szakállas, rozzant térdü góbék hiába verekedtek fiatalos hévvel a pelyhesállu hősök mellett: dőlt halomra a muszka, de mintha valami feneketlen nagy zsákból öntötték volna, nem volt se vége se hossza a lovas áradatnak.

Alig is maradt irmagnak Bem csapatából azon a vészes napon. Akit nem nyársaltak fel a kozákok, azokat a fehéregyházi nádasba szoritották. Igy járt az öreg — akkor még ifi — Karakán is. Ez mentette meg az életét.

Amint elkotródott az orosz sereg, jószivü magyar asszonyok jelentek meg a csatatéren, hogy megmentsék a sebesülteket és elföldeljék a holtakat. Gergely nagyapját is ők huzták ki a nádasból. Másként sohase jött volna ivadéka Kanadába, hiszen már üszkösödni kezdett sebe és nem volt jártányi ereje ...

•

Minderről eltünődni akadt bőven idő a — tengeren. Mert odajutott Gyergyófalváról Gergely. Ménkü nagy gőzösre, amit ugy dobált a hullám, mint valami sajkát. Maga se tudta tulajdonképen hogyan is határozhatta el magát. Szó, ami szó, ő most kivándorol. A nagyapja nem lett volna képes erre. Ő se lett volna, ha muszkával, osztrákkal vagy akár az ördög fejedelmével kellett volna megbirkóznia. Nem is szólva az oláhról. Csakhogy nem igy történt. A székely legények még valahol a Piave part ján szolgáltak céltáblául a digóknak, mikor az oláh már besompolygott Csikországba. Éjnek idején, loppal, mint a róka. Hát erről már nem lehetett tenni. A székely a nyilt, egyenes munkát szereti, az alamuszi, a gyáva dolgot megveti természete.

Mint mondom, Karakán sok más góbéval egyetemben megutálta az oláhok szekálását. Hol rekviráltak, hol meg háromszor hajtották be az adót. Ha átkurjantott egy-egy legény az ucca másik oldalán lakó ismerősének hát gyanuba került, hogy magyar vezényszavakat gyakorol. Éccaka még az istállóba se mehetett ki az ember, hogy rendben van-é minden, mert ráfogták, hogy Mannlichert rejteget. Még a fehérnép templomi zsolozsmájában is indulót szimatoltak az oláh csendőrök.

Amilyen nehéznek látszott a sors keresztje, ezt még mind el lehetett viselni. Még az oláh katonáskodást is. (Mi volt az a Piavéhoz képest!) De mikor a Karakán portán felcseperedett három kis ártatlanság előtt bezárult a magyar iskola kapuja, ez már szeget ütött a góbé fejében. Hiszen mi lesz igy néhány tizesztendő mulva a székely becsületből? Mócokká akarják nevelni a székely anyák egyetlen kincsét, hogy még irmagja se maradjon Csaba nemzetének?..

Hogy, hogy nem, Gergely azon vette magát észre, hogy beállitott egy reggel az iskolába— a gyerekei helyett. Már a folyosón hallotta, hogy olájul povedál a tanító. Ez kihozta a sodrából, pedig békés természetü ember volt örök életében. Be se kopogott az ajtón, hanem határozott fogással ugy megmarkolta a kilincset, hogy az majd a kezében maradt.

Az okos kis székely szemek meglepődéssel ugyan, de valami megmagyarázhatatlan bizalommal meredtek a belépő Karakánra. Mintha sejtették volna, hogy nem azért jött, hogy három pajtásukat kimentse a távolmaradásért. A tanító is tudta miről van szó. Előző nap megparancsolta a három Karakán csemetének, hogy felejtsék el, hogy ők székelyek. Szakállas oláh tudósok megállapitották, hogy csak a magyar iga alatt vesztették el eredeti rumán jellegüket és az igazi nevük: Caracian. Ezentul igy fognak szerepelni a hivatalos irásokban és az iskolában is. Punktum. Ezt mondta a "Domnule Vacator" — ahogyan a tanitót oláhul kell szólitani.

Pityeregve ment haza iskola után a három kis góbé, de anyjuk nem akarta elrontani az erdőből későn hazatérő Gergő kedvét és igy csak ma reggel mondta el a dolgot. A reggelit már meg se kóstolta az ember, ehelyett az istállóban tett-vett, pedig mindent bekészitett még hajnalban, sőt érezte, hogy ma ugyan nem sok fát hord be. Egyszerre — mintha villám cikkázott volna át agyán — abbahagyta a cihelődést és berontott a házba.

— A gyerekek elmentek már?

— Alig lehetnek a komáékon tul.

Máris rontott kifelé. Az asszonya hagyta. Ropogott, nyikorgott a hó, amint a szattyáncsizma mázsás nyomással laposra sajtolta a pelyheket. Nem tartott soká, mig Karakán a sarokig ért. Ott megállt, tölcsért formált a két kezéből és elkiáltotta magát:

— Ábris! ... Áá-b-ris!!!

Messze visszhangzott ez a szép név a fagyos falusi határban. Ugy hangzott, mint valamikor Csaba kürtje, mellyel népét veszély idején magához szólitotta a székelyföldi völgyekből. A sereg most is követte a vezér szavát. A komáékon tul botorkáló három poronty — mintha puskából lőtték volna ki— futott a hivó szóra. Csak ugy porzott a hó a parányi topánok alatt. Érezték ők, hogy mi forog kockán. A legkisebb, a különben mindig mosolygó szemü kislány oda is bujt mindjárt az apjához, szepegve:

— Ugy-e n-e-e-m .. vagyunk mi ... Cara-cigányok? ...

Gergely nem szólt semmit, hanem betette őket a galambducos, faragott kapun és nekiindult maga az iskolának. Most itt van. Szemben a tanitóval. Jól ismeri még süldő korából. Apja pásztorember volt. Az erdejük melletti lankán legeltette nyáját. A bért be sem hajtották rajta, szegény ember, éljen ő is. Nem is győzött hálálkodni az öreg Juon, ha olykor lejött a hegyi vackából. Még esztenát is hozott — nehogy véletlenül mégis követeljék tőle a hátralékot ...

A fiatal Juon más ember ám. Ő már nem birkákat őriz: a magyar jövendőt bizták a "gondjaira", szuronyos hatalommal. Tudatában is van ennek Juon s szereti a székely csemetékkel éreztetni bosszuját, amiért szüleik és őseik évszázadokon át annyira "elnyomták" a dicső rómaiak (?) gyolcsnadrágos utódait, hogy — szépen megsokasodtak, megtarthatták nyelvüket, hagyományaikat, pópáikat, sőt még a tetveiket is ...

Ez a Juon tehát már más, mint az öreg volt ... Hogyisne: Carol király őfelsége kegyelméből kinevezett néptanító ... Nem kis dolog ... Utolsóból elsővé lenni a faluban! ... Bukarestből jött az irás, hogy ő foglalja el az öreg Tarján Domokos helyét. Hát erre igazán nem számithatott volna a "felszabaditás" előtt. Pláne tanitóképző nélkül, csupán egy kis irni-olvasni tudással ...

Mindez egy szempillantás alatt cikázott át Gergely elméjén, amint felmérte a rátarti nyálas csemetét.

— Juon!

— Nem vagyok neked Juon!

— Gyere ki innen, beszélni akarok veled.

— Mit akarsz tőlem?

— Mit mondtál a gyerekeimnek?

— Mi közöd hozzá, az az én dolgom ...

— Ha jó volt nekem a Karakán név, jó nekik is.

— Annak már vége.

— Nem engedem őket ide többet.

— Van még sziguranca és különben is kikérem ...

Nem folytathatta tovább. Gergő munkában megedzett vasökle irtózatos ütést mért a festett oláh pofára ugyhogy Juon egész a tábláig repült, hogy ott aléltan terüljön el a padlón.

•

Az ilyen télies tavaszon is eszébe jutnak Gergelynek hébe-hóba a hét év előtti események. Azaz, hogy székelyesen bevalljuk az igazat, minden nap felelevenedik előtt a gyergyófalvi kis család, honnan csak panaszos leveleket hoz a posta mióta eljött onnan. Hogy miért is jött? ... Nem kincsvágyból, az egyszer bizonyos! De maradhatott volna, midőn a csendőrök ott voltak a nyomában? Maga az asszony küldte, sirva kérte, meneküljön, hiszen magyar még nem tért vissza élve a doftanai börtönből. Az igazán mindegy, hogy nem gyilkolt, rabolt. A Juon megöklözéséért bizonyára kijáró néhány hónap alatt éppenugy el lehet tenni láb alól a börtönök székely foglyait, akárcsak az életfogytiglan elitélteket ... Mi lesz a pujákkal? — ezt ritta a fülébe az asszony, amikor nem akarta otthagyni szerettelt.

Amikor az első kanadai télen Quebec és Ontarió határán, az északi fenyvesekben döntötte a szálfát, sokszor eszébe jutott a menekülés. Mert hogy az évben Kanadában is olyan nagy volt a hó, mint mikor a Tölgyes hágón gázolt keresztül. Ismerte arra az utat abból az időből, mikor megboldogult éd'sapjával odáig elkisérte egyik rokonukat, a Szabó Bendeguzt, mikor látogatóban járt Csikországban a mészszi Bukovinából. Mert oda telepedett kántortanitónak még a miléniumkor. Istensegitsre. Arra vette ő is utját, nehogy elfogják. Jól gondolta, hogy leginkább Udvarhely és Maros-Torda felé fognak kutatni utána. Meg aztán hátha él még az öreg Bendeguz, kinél kihuzhatja az időt.

De nem élt, nem kornyikált többé a vén kántor. Azt mondják sirbavitte a bánat. Nem tudta megmenteni a faluját. Oláhok lettek ott is a gyerekek, az öregebbje pedig annyira elszegényedett, hogy elvesztette hitét, bizalmát, székelyes gerincét ...

Hát igy került Kanadába Karakán Gergely, egyenesen Istensegitsről. Mondták az odavalósiak, hogy sokan vándoroltak ki arról a tájról valamikor Saskatchewanba, hát neki se volt más választása. Az asszony cimére iratott a pappal, ugy hogy meg ne értse a cenzura, hogy miről van szó. Oszt' az asszony — a drága jó lélek — behajtott a vásárra, eladott tehenet, lovat, egyetmást, csakhogy kiteljen a hajójegyre való. Nem hivta viszsza, hisz' halálra keresik. Inkább azzal biztatta, hogy majd utána jönnek, ha megtelepedett. Már mint ő, a Juli, meg Ábris, kis Gergő, Juliska ... (Istenem, már az is maholnap eladó lány lesz!)

•

A leveskonyhánál állott éppen sorban Karakán. Tehetett arról, hogy hazagondolt? Csikországba. El-elábrándozhatott egy kissé, mert hátulról meglökték:

— Nem látja, hogy mehetünk? Ne várja, hogy a sarkára lépjek!

Gergely nem válaszolt. Előrébb ment. Eddig nem is igen vette észre, hogy honfitársai állanak mellette, de ahogyan az egyik durva hangon rákiabált, ok nélkül, nem tartotta érdemesnek beszédbe elegyedni. Hátha csak kikezdenének vele. Inkább hallgatott.

Amazok tovább trafikáltak egymással.

— Aztán mé nem jössz?

— Nem ettem kefét! Nem lehet már nekem maszlagolni!

— Azt mondják szép müsort adnak. Lesz ének, zene ...

— Nem érdekel az engem, én már felvilágosult vagyok: szabadság, egyenlőség, testvériség hive.

— Petőfi is az volt. Tőle is szavalnak. Pénzt se szednek.

— Lehet, de én nemzetközi érzelmü vagyok.

Karakán Gergely nem hallotta őket tovább, mert odaértek a táplálóhoz, ahol nagy kondérból merték csajkákba a nincstelenek moslékszerü, egyhangu fogásait. Rákerült a sor: leves, fasirt, krumpli, darabka pájt. (Mennyire más a Juli főztje!) Egykedvüen ült le az asztalhoz ő is, de a körülötte ülők nagy kanalazási lármáját, hangos csámcsogását észre sem vette. A fülében még mindig ott csengett a "nemzetközi" szó. Hát tudja az a szerencsétlen, mit beszél? ... Ha tudná, bizonyára nem vallaná magát annak. Hát nem volt ő, nemes Karakán Gergely elég "nemzetközi" a Juon apjával, nem volt elég jó dolguk a nemzetiségeknek Nagy Magyarországon? Miért kellett hát nekik az, ami a másé volt egy évezreden át? ... Ez is csak azér' lehet nemzetközi mer' az kell neki, ami a másé. Nem székely ember a', még csak nem is jó magyar!

— Nemzetköziség! — mormogta a bajusza alá. Ő tudna beszélni arról, hogy mit jelent az ő életében ez a szó. Először ott hallotta a Piáve mellett. Sokat beszéltek akkor róla, különösen a pesti bakák, az angyalföldiek. Az olaszok repülőgépről szórták a temérdek röpiratot, melyben a nemzetközi "béke" ürügyével megadásra csábitották a magyarságot, csakhogy csuful rászedjék.

Felelevenedett előtte az a jelenet, midőn megérkeztek Budapestre 1918 őszén és hallva az olahok erdélyi garázdálkodásait nyomban elhatározták, hogy minden székely fegyveresen tér haza — védeni a házatáját, kis családját. Istók uccse be nem merte volna tenni egy oláh sem a lábát Gyergyófaluba! De a "nemzetköziség" akkor még oly birizgató titokzatossággal hangzó jelszavával elhitették még a góbékkal is, hogy nincs szükség aggodalomra. "Nem akarok katonát látni" orditozta az Országház-téren valami csámpás fiskális, mire a Mannlichert lerakva, csak ugy pucér mundérban mentek haza a székelyek ... Hát ott már azután láttak katonát eleget. Csakhogy móc volt az valamennyi, a székelyek Istene akárhova tegye őket! Másodszor is csapdába csalta őket a "nemzetköziség."

Most szintén ugyanezek a nemzetközi szélhámosok akarják lépre csalni a kanadai magyarságot, hogy maguk zsebrevághassák a jutalmat, no meg amit hiszékeny emberekből ki tudnak csalni. Hát kétszer még rászedhették őt is, de harmadszor már óvatos a góbé! Először majd csak valósitsanak meg valamit a sok szép igéretből — azután majd elővesszük a székely eszünket. Addig azonban? Miért mennénk fejjel a falnak? ...

•

A nagy kanadai város uccáját rótta éppen Karakán. Estére járt az idő, gondolta sétál egyet, kiszellőzteti fáradt tüdejét. (Mégis csak jobb a levegő a gyergyói havasok aljában, mint a zsufolt kanadai burdos-házban) Villamosok, autók siettek az uccán, emberek a járdán. Két mellette elhaladó férfi mintha ismét magyarul beszélt volna. Megismerte az egyiket; ő volt, aki a leveskonyha "felvilágosodott" nemzetközijét instálta valami müsoros előadásra. A másik azonban ismeretlen volt előtte. A "nemzetközi" tehát beváltotta szavát, őt nem érdeklik az ilyesféle "maszlagok".

Már-már eltünt előtte a két magyar az ucca forgatagában, midőn Gergely agyában ujra lepergett a leveskonyhai párbeszéd. Abból egy név mintha különös fénnyel lángolt volna a képzeletében: Petőfi! Nem tudta, mi ösztökélte elhatározásra, de nekirugaszkodott és hamarosan utolérte a két magyart.

— Tarthatnék magukkal, honfitársak? — kérdezte.

— Szivesen látjuk, hátha hárman hamarébb odaérünk — felelte nevetve az egyik.

Nem beszéltek az uton egymáshoz, sietni kellett. Mégis mintha valami emberfeletti belső érzés azt sugta volna, hogy jó uton járnak: együtt.

— Itt vagyunk — szólalt meg az egyik ismeretlen magyar.

Kacskaringós lépcsőházon keresztül egy szinültig megtelt terembe értek. Nagy piros-fehérzöld lobogó diszitette a falat s valahogy egészen más volt a hangulat, mint a zajos leveskonyhán. Otthon vagyunk — gondolta magában Gergely. A szinpadon nemzeti viseletbe öltözött lányok énekeltek éppen. A kiejtésük mintha egy kissé angolosan hangzott volna, de az énekük ott csengett Gergely szivének kellős közepében:

"Szép vagy, gyönyörü vagy,
Bérces ország,
Gyönyörübb, mint a
nagyvilág ..."

A közönség tapsolt. Ő hallgatagon állt, mintha várt volna valamire. Nyurga magyar legény állt ezután elő, szakasztott olyan ruhában, mint amilyet a messzi Gyergyófalván hordanak ünneplőnek. Ejnye, még az arca is mintha olyan volna, akárcsak az Ábrisé. Hát még ahogyan szaval:

"Szabadság, egyenlőség,
testvériség! ..."

Bánatában-é, örömében-é, de Karakán Gergelynek egyszerre csak megeredtek a könnyei. Hazagondolt, ahol most — már tizenöt esztendeje — tilos ez a három szó. Különösen március 15-ikén, midőn a szabadság hajnalhasadását várják szenvedő népmilliók. Ott a csikországi fenyvesek alján, Székelyföldön. És másutt. Mindenütt, ahol halálra itélték, guzsbakötötték mindazt, ami — magyar.

Toronto, Welland, Windsor és Winnipeg szabadság-ünnepei

Március Idusát 18-ikán, vasárnap ünnepli Toronto magyarsága a Lyceum termében. A tartalmas müsort a ref. kath. s evang. egyházak közösen rendezik. Az ünnepély estéjén tartandó társasvacsorára máris több angol vezetőember jelentette be részvétét.

Izsák Gyula.

•

Wellandon a "Magyar Önképzőkör" saját épületében szép ünnepély keretében hódolnak március 15-ike emlékének. Minden magyar egyház és egylet bevonásával egységes megmozdulásra készül a magyarság. Szavalatokon és szónoklatokon kivül irredenta szindarabot is adnak elő a mükedvelők. Mindenkit szeretettel hiv a rendezőség nevében

Kertész Géza

•

Március 15-ikén, csütörtökön este 8 órakor a windsori magyar katolikus, evangélikus és református egyházközségek közös nemzeti ünnepélyt tartanak a református templom termében. Tizenegy pontból álló magas szinvonalu müsor várja az egyetemes magyarságot, melyet ezuton is megjelenésre kér fel a rendezőség.

•

Ünnepélyes keretek között az Alberta Hotel termében március 18-ika, vasárnap este 8 órai kezdettel rendeznek szabadságünnepet a winnipegi magyar társadalmi tömörülések. A rendezőség gazdag müsorral lép ezuttal a közönség elé, melynek során a préri-főváros legjelesebb mükedvelői lépnek fel. Beléptidij természetesen nem lesz.

•

A fenti, valamint más városokban rendezendő hazafias ünnepségek lefolyásáról legközelebbi számainkban részletes beszámolót hozunk.

Pionir-szellemben dolgozik Kaposvár ifjusága

Kanada legrégibb magyar telepének, a közel félszázados multra visszatekintő Kaposvár kanadai születésü magyarsága áldozatos tevékenységgel folytatja az első pionirok munkásságát. Társadalmi téren valóban megértő szellem hatja át a telep magyarjait, amiről tanuskodik az alábbi tudósitás is:

A kaposvári "Katolikus Ifjusági Egylet" mükedvelő tagjai a Szent István iskola termében, majd Yarbó szomszédos magyar telep Szent Erzsébet iskolájában nagyszámu közönség előtt változatos müsorral bucsuztatta a farsangot. Az egylet zenekarának lendületesen előadott nyitánya után a "Poor Father" cimü angol vigjátékot, majd a "Peti cigány keserveit" cimü humoros magyar monológot adták elő. A szép magyar dalok különösen kellemessé varázsolták az estét s a közönség többször szakitotta meg tetszésnyilvánitással a szereplők odaadó játékát.

Különösen Babyák Mariska s Nagy János kapott sok tapsot, de egytől-egyig nagyszerüen játszott Csomós Jánosné, Gönczy Béláné és Mari, Nagy Erzsébet s Vilmus, Smith Ilonka továbbá Csomós Ferenc s János, Gönczy Béla valamint Nagy Péter. Különösen sokat fáradt az est sikerének előmozditásán Nagy Ferenc rendező, ki hozzáértéssel tanitotta be az angol darabot, maga viszont páratlan ügyességgel adta elő a magyar monológot.

Felvonásközökben a Nagy testvérek, név szerint Péter, Sándor és Vilmos dalokkal és zeneszámokkal szórakoztatták az egybegyülteket, sok tapsot érdemelvén. Végül Nagy Lajos egy pár szép magyar nótával fejezte be a müsort. A közönség hálás szeretettel ünnepelte a szereplőket, akik önzetlen munkásságukkal ki is érdemelték az elismerést. Katrenszky Aladár.

Magyar gyerekeket ünnepelt a winnipegi Auditorium

Kanada egyetlen nagy hangversenyterme, a 4,500 ülőhelylyel biró winnipegi Auditorium közönsége kétszer is szinpadra szólitotta azokat a nemzeti viseletbe öltözött kis magyar babákat és fiukat, akik a katolikus hitközségi nagy bazár müsoros estjén résztvettek.

Mult vasárnap este ember ember hátán tolongott az óriási előadóteremben s minden winnipegi nemzetiség negyedórás müsorral képviseltette magát. Mig például az olaszok és lengyelek egész tömegeket vonultattak a szinpadra, a magyarokat csak két táncos pár képviselte: Jager Böske és Molnár Gyuszkó, Gyulay Márta és Laci. De ez a négy kis magyar gyerek elért annyit, mint más nemzetiségek több tucatra rugó felnőtt szereplője!

Anélkül, hogy hizelegni akarnánk önmagunknak, büszkén megállapithatjuk, hogy ez a magyar tánc-együttes lopta be magát legmélyebben a közönség szivébe. Meg is jegyezte az egyik angol néző: "They have stolen the show!" Egymásután hivta ki a tapsorkán a derék kis magyarokat a dobogóra és nem nyugodott a közönség mindaddig, mig meg nem ismételték a bájos jelenetet. Király Mihálynét illeti dicséret az ügyes betanitásért.

Have a GOOD GARDEN

Big Oversize Packets
McFAYDEN SEEDS
Only 3c-4c PER PACKET
WHY PAY 5¢ AND 10¢

Több mint 150 ezer megelégedett vásárlónk tesz bizonyságot a McFayden magok mellett. Sokan fizettek ezelőtt 5 és 10 centet egy csomagért, mert nem akarták elhinni, hogy jó magot lehet olcsóbban is venni. Nem szükséges magas árat fizetni magokért, mert 2½, 3 és 4 cent éppen elegendő.

A McFayden magok előnye, nemcsak alacsony áruk, hanem az uj termés osztályozott hibátlan, kipróbált legmagasabb minősége is.

Csiraképesség szempontjából fontos hogy a magvak lehető leg hamarabb érjenek a rendeltetési helyükre.

Az uj magtörvény nem irja elő a magvas zacskók csomagolási idő jelzését, azonban ennek ellenére is a MacFayden csomagok mindegyikén rajta van a csomagolás napjának pontos dátuma. Igy ön is tudja, hogy mit vásárol

NEW-TESTED SEED
Every Packet Dated

Ha McFayden magokat üzletekben árulnák, akkor minden ősszel nagymennyiségü felesleg maradna.

Ha ezt a felesleget megsemmisitenék, ugy az kára volna a cégnek és hogy ezt ellensulyozzák, többet kellene számitani a magvakért vagy kevesebb magot kellene egyes csomagba tenni.

Ha ezen megmaradt magokat nem semmisitenék meg, hanem ujra eladnák, akkor esetleg csiraképtelen öreg magokat adnának a vevőnek.

Éppen ezen okoknál fogva a McFayden magokat csakis a csomagoló cégnél lehet kapni. Ennek az előnyei, hogy mindég friss magokat kap a rendelő, a szezón végén nem marad fenn készlet a jövő esztendőre és az ebből eredő megtakaritást az olcsó magok révén a vevő élvezi

BIG 25c Seed Special

Tiz, 5 és 10 centes csomagot kap 25 cen tért s azonkivül egy 25 cent értékü szelvényt, melyet teljes névértékben beválthat bármilyen magra. Mag ra ugy is szüksége van, miért nem vásárolja azt McFaydennél. McFayden olcsó magjai már 1910 óta kiinduló pontja minden jobb kertnek.

CÉKLA.....Detroit sötét vörös, ¼ oz. 25 láb sorra
SÁRGA RÉPA... Chantenay félhosszu ¼ oz. 25 lábra
UBORKA...Early Fortune ⅛ oz. 100 palántára
SALÁTA... Grand Rapids ⅛ oz. 50 láb sorra
HAGYMA...Ezüst héjju fehér Portugál ¼oz. 15 l.
HAGYMA...Yellow Globe Danvers ⅛oz 15 láb sor.
PASTERNÁK korai rövid ¼ oz. 40 láb sorra.
RETEK French breakfast ¼ oz. 25 láb sorra
SVÉD TURNIP Canadian Gem ¼ oz. 75 láb sorra
TURNIP....fehér asztali ¼ oz. 50 láb hosszu sorra.

A LEGUJABB ÉS LEGJOBB. Akiket érdekelnek a legujabban kitermelt kukorica, borsó, zöldbab fajták irjanak az alábbi cimre. — INGYEN kap egy nagy csomag virágmagot, ha ezen hirdetést kivágva beküldi nekünk:

McFayden Seed Co., Winnipeg